Кінчилось. Тихо грім останній
змовкає в дальньому лунанні
і так, як вовк жене отару,
холодний вихор гонить хмару.
Знов сонце гріє все навколо,-
і люд, охоплений журбою,
старі й малі, біжить юрбою,
цілим селом спішить на поле.
Простують, босі, нещасливі,
мертвотно зблідлі, сумовиті,
туди, де, вічним лихом биті,
пустіють глухо їхні ниви.
Там люта жниця потоптала
усе — жита, вівси, ячмені,
ще недостиглі і зелені,-
вона і цвіт надії зжала...

1900

Перекладач: Микола Бажан